

Romanța celui ce s-a-ntors

Ion Minulescu

Tăceți, voi toți din jurul meu,
Vă rog tăceți -
Că-s obosit,
Și-aș vrea să dorm,
Și-aș vrea să mor,
De-ar fi să pot muri curând și mai ușor
Ca cei ce-s morți de mult!...
Tăceți,
Vă rog tăceți...

Abia sosit,
Voi mă-ntrebați pe unde-am fost!...
O, de-ați ști voi ce drumuri lungi,
M-adăpostea, pribeag mereu tot pe-alte mări!...
Ce fund de zări
O, de-ați putea porni și voi
Pe unde-am fost!...

O, de-ați putea și voi cândva,
Pornind grăbiți pe urma mea,
Să rătăciți ne'ntrebători
Și ne'ntrebați!...
Să vânturați pământul tot -
În lung
Și-n lat -
Și fund de văi,
Și vârf de munți, necercetat,
Să cercetați
Ne'ntrebători
Și ne'ntrebați!...
O, de-ați putea-ntâlni și voi ce-am întâlnit -

Femei cu ochi frumoși de bronz
Și guri de-argint,
Ce le-am iubit,
Și le-am iertat -
Căci toate mint,
Cum i-au mințit
Pe toți pe câți i-au întâlnit!

O, de-aș putea să vă spun tot...
Dar nu -
Plecați...

Că-s obosit -
Și-aș vrea să dorm,
Și-aș vrea să mor,
De-ar fi să pot muri curând și mai ușor!...
M-ați ascultat -
Vă mulțumesc...
Acum plecați.